

designer

Hadi Teherani van kleding
tot kookportaal [L]

Kook/eet-eenheid
met leren banken [R]

HADI TEHERANI EN POGGENPOHL

‘Ze gaan een leven mee, nu nog leren leven mét’

Reneé de Haan

Hadi Teherani hoort pas vlak voor binnenkomst dat hij een interview heeft. Het kon niet anders. Hij glimlacht charmant: “Tuurlijk, waar gaan we het over hebben? Mooie blouse trouwens.”

We zittten tegenover een groot man die op zijn zesde van Teheran verhuisde naar Duitsland en daar met collega’s zijn eigen architectenbureau begon. BRT geldt nu als toonaangevend omdat het de buitenkant en het interieur van nieuwe gebouwen aan elkaar smeedt. Iets dat in de Noord-Europese architectuur van begin 19de eeuw meer regel dan uitzondering was. Teherani kreeg er veel onderscheidingen voor en in een van zijn creaties, in Hamburg, nestelde hij zich met een eigen kantoor.

Het charisma van veel designers en architecten zie je bij de eerste oogopslag. Gedreven door iets dat soms groter is dan henzelf werken ze minutieus aan de perfectie van hun idee. Met rust en bijna kinderlijke onbevengheid treden ze de anderen tegemoet. Dat noemen we stijl.

Keukenfabrikant Poggenpohl zoekt overal nieuwe voorbeeldesigners en kon in dit geval vrijwel meteen het bureau van BRT binnenstappen, genoemd naar de initialen van de drie architecten. Het leidde tot model +Artesio dat op de Eurocucina vorig jaar voor het eerst te zien was en nog lang niet af is, volgens de maker.

Zijn ogen glimmen van levenslust en praatzin, als hij zijn eigen visitekaartje in woorden afgeeft: “Een woning omsluit die eigen wereld en dat geldt voor de keuken nog eens te meer, dat is een klein samenzijn binnen die woning. Dus van buiten moet jouw huis al naar je glimlachen, je welkom heten. Binnen moet dat overeenstemmen, dus daar bemoei ik me graag mee, dan word ik van architect een

Opstelling in de Poggenpohl-showroom [R1]

Opbouw in horizontale modulen [R2]

Het aquarium als vrij in te vullen vitrine [R3]

designer, van macro naar micro maar dat zit zo in elkaars verlengde en dan naar die keukens... wat heb ik gedaan? Een ander idee van cocooning neergezet, vermoed ik, want het is nog niet af. Artesio staat er als een gedachte, een geraamte van wat er nu allemaal mogelijk is. Kleur, posters aan de buitenkant, pannen ophangen, het moet nog beginnen te leven!”

CREATIEVER Opvallend is de brug over het werkgedeelte heen die toch een scheiding met het eet-woongedeelte maakt, zoals vroeger de halfopen keukens maar dan veel creatiever. Het lijkt bijna een huisje boven een straat in een oosters stadje. Het ruikt bijna naar kruiden. Hij knikt en zoekt even naar de juiste woorden. Geen uit het hoofd geleerde statements dus.

“Waar ter wereld ik ook kom, ik kook overal. Bij ons in Teheran zijn we altijd met velen, familie of aanhang. Dat betekent grote pannen, dagenlang samen van alles snijden en schillen, veel groter inkopen ook. En grappig, dat van die kruiden, ja die gebruiken wij veel meer dan in het westen. Onze keukens zijn dus veel groter, net als in de VS trouwens. Poggenpohl maakt ook ruime settings voor mensen die zich dat kunnen veroorloven, qua

vierkante meters en qua budget. Dus is het zo leuk om iets te ontwerpen dat óók in een flatje past.”

“Weet je, armere mensen komen altijd uit met wat ze hebben, op een heel andere manier. Dat is niet uit te leggen aan mensen met personeel. Mijn keuken is dus niet voor één doelgroep gemaakt. Mijn keuken gaat zijn doel vanzelf vinden, mag ik hopen, want anders heb ik het niet goed gedaan. Hij is nu nog een beetje wit en naakt, untouchable. Die moet nog aangekleed worden.”

RUIMTE Zijn vingers jeuken om een potloodje en een stukje papier te pakken, om te verbeelden wat hij voelt als een tweede natuur. Het woord ‘ruimte’ keert telkens terug als zuurstof van het bestaan. Omdat hij opgroeiende met twee culturen zit er een kijkdoos in zijn hoofd, van het huis in Teheran dat 200 vierkante meter beslaat, of de loft in Duitse steden waar zijn vrienden wonen.

“Voor mij heeft het niets met moraal of politiek te maken. Het is een conceptuele zaak: je gaat uit van die gegevens. Ik wil dus altijd ruimte binnen de ruimte scheppen en ik begin met de keuken. Dat kun je opschrijven als een uitgangspunt waar ik nooit van afwijk.

Het hoeft niet allemaal opgeruimd te zijn, zoals het er nu in de showroom bij staat. Daarvoor heb ik die beugel over het geheel niet bedacht. Ja, hij is handig om de leidingen in weg te werken. Wat ik voor ogen had: integratiemogelijkheden bieden. Hier kan een eettafel, een bibliotheek, daar een televisie, mensen zeg het maar, geef er jullie functie aan! Wil je werken aan de tafel? Zie je de keuken als onderdeel van een woonlandschap of als een kookpunt waar jij je terugtrekt? Wil je daglicht of juist niet?”

“Ik ben een stedenbouwkundige die het leven wil vereenvoudigen en intensiveren. Wat ik gemaakt, nou ja, bedacht heb, is veel meer

‘Van buiten moet jouw huis al wenken naar die keuken’

dan een keuken en ik verwacht dat Poggenpohl hierdoor meer gaat experimenteren met opstellingen dan ooit tevoren.”

Dat gebeurt eigenlijk al met de vitrine onder de brug waar van alles in zou kunnen: vissen, knikkers, kruiden dus. Of niets, zodat je de woonruimte in kunt kijken vanuit de keukens. Het nodigt wel uit tot groen, een soort tuintje in huis. Hoe zou hij het zelf eigenlijk

inrichten? Een gorgelende lach vormt het eerste antwoord, met de ondertoon van ‘je bent me er eentje!’ Dan weer die blik naar binnen om te zoeken naar het juiste antwoord.

GRAFFITI “Mijn eigen keuken is open, met een glaswand, een model van de concurrent zal ik maar zeggen. Ik wil deze Artesio in mijn huis in Keulen en ga daar een flatscreen aanbrengen in plaats van planten, met donker hout erbij want ik ga daar dus mijn eigen ideeën presenteren over wat ik gemaakt heb. Dus mijn keukenmodel laten zien in mijn eigen keuken en daardoor de mogelijkheden pas echt ontdekken met anderen. Je hebt gelijk, aan de buitenkant van het portaal zou een geweldige graffiti niet misstaan, of een collage van wie weet wat.”

Zachtjes, met de hand deels voor de mond: “Nederlanders snappen dat veel eerder want die denken conceptueel. In Milaan kreeg ik van hen de eerste bijval. Ze snappen wat ik ermee wil zeggen en waar ik naartoe op weg ben. Misschien door de architectuurachtergrond die in het Nederlandse volk zit ingebakken. Jullie hebben Rem Koolhaas. Wij hadden al 25 jaar een Poggenpohlkeuken thuis. Dus ik ben ermee opgegroeid. Hij was toen zo up

to date en goed gemaakt dat je hem vandaag zó in de showroom kunt zetten. Dus is het een hommage aan het bedrijf wat mij betreft, maar ook een kietelen: jongens, gooi het los van de gevestigde orde, maak jullie keukens rijp voor jongeren, andere opstellingen, laat het nog meer leven in deze tijd. Ik denk dat ze er zelf ook aan toe zijn.”

FILOSOOF Hadi Teherani staat dus op zijn 56ste aan een nieuw begin, met ergens nog de tradities van thuis in de achterzak. Gaat zijn moeder ooit in deze keuken koken? Het is tenslotte een Poggenpohl. Hij slaat nu op zijn knie van binnenpret en besluit die dan te delen:

“Ik rijd met mijn moeder langs een gebouw hier in Duitsland dat ik heb ontworpen. Het is bekroond en ik wil haar dat laten zien. Wat zegt ze? ‘Hadi, is dat een huis? Ik zie alleen een berg glas!’. Ik vergeet nooit waar ik vandaan kom, ik koester. Ik begon met een modewinkeltje in een kelder, vandaar dat ik dus even die blouse moet aanraken. Ik wilde niet in de architectuurhoek belanden, maar leven met alles dat met vormgeving verband houdt. Mijn mode is een label geworden, ik bedenken een fiets, een tapijt van tegels, mijn interesse

is grenzenloos en ik vaar lekker mee op de marketing van bedrijven die dat allemaal veel beter kunnen en begrijpen.”

“Maar ik ben vooral de filosoof, op mijn manier, en als iemand zegt dat alles al gemaakt is en er niets nieuws verwacht wordt, dan krijg je me boos! Als ze dat honderd jaar terug ook hadden gedacht, God wat hadden we dan veel gemist. Zoeken en blijven zoeken, kijken, anders kijken en verder denken, dat houdt je wakker in dit leven. Ik ontmoet overal mensen, in Moskou of Italië en de overeenkomst blijft dat het mensen zijn met een eigen idee, die creatief iets tegemoet durven treden.”

“Ontwerpen is als een virus, je wilt nog telkens iets maken, een stoel, een pan, een setting voor die stoel en pan, een omgeving voor die keuken, een schil voor die cocon. Een voordeur. Om binnen te stappen in die gang die leidt naar die keuken met die pan... waar de kruiden je welkom heten. Want als je zo’n bijzondere keuken hebt, mag je hem met alles behangen, maar kook er wel in!”

www.haditeherani.de